

Història migratòria dins la meva família:

En aquest treball vull fer referència a la història migratòria del meu pare, ja que és una persona molt important per mi. El meu pare vivia a Sevilla, específicament a un poble del costat que es diu "Lora del Rio". Quan era petit vivia amb els seus pares i els seus quatre germans en una casa del poble. A més a més, pels voltants vivien els seus tiets i els seus cosins, amb qui jugava, uns quants dies. Però la vida del meu pare i de la meva família era molt dura, ja que, en pocs anys, el meu pare havia d'anar a l'escola i a més a més, treballava per portar diners a casa seva. Va haver-hi un moment que es van plantejar anar a viure a un altre lloc, ja que, als meus avis van anar de vacances a Llanerres, i durant la seva estança van trobar un treball millor del que tenien a Sevilla. El meu pare tenia 8 anys i la veritat que no li feia gaire gràcia marxar del lloc on portava vivint molts anys. Però els meus avis van decidir anar a viure a Sant Andreu de Llanerres, ja que van aconseguir treball, la meva àvia treballava netejant cases i el meu avi treballava en un restaurant. Temps després van tenir una altra filla. El meu pare i els seus germans que havien acabat primària, i no volien continuar estudiant, van començar a treballar en una peixateria del poble i com que treballaven i guanyaven diners, gran part d'aquests els donaven als seus pares per poder pagar totes les despeses que generaven, que no eren poques perquè eren sis nens, els meus avis, l'àvia del meu pare, i dos dels nebots del meu pare, vivint en un pis. Com anècdota, el meu pare, em va explicar que va repetir cinquè de primària, perquè no sabia català. Quan era major d'edat el meu pare va seguir treballant i, a mesura que passaven els anys i gràcies al fet que estalviava, va poder obrir el seu propi negoci, es va casar i avui dia segueix treballant en el seu negoci i té dos fills. El meu pare, a poc a poc, s'ha anat adaptant a Sant Andreu de Llanerres i actualment fa 35 anys que viu aquí. La seva infància la descriu actualment amb dues paraules, un mica dura, però sobretot feliç i diu que era molt diferent de la nostra, ja que si volia alguna cosa, havia de treballar per poder aconseguir-la, no tenien tecnologia i s'ho passaven molt bé jugant a les bales, fent esport o jugant a ping-pong fent servir un taula.